

Aniré on vagis tu

Títol original: *J'irai où tu iras* **Direcció:** Géraldine Nakache **Guió:** Yohan Gromb, Rebecca Zlotowski, Géraldine Nakache **País:** França **Durada:** 100 min **Any:** 2019 **Gènere:** Comèdia / Família **Interpretació:** Géraldine Nakache, Leïla Bekhti, Patrick Timsit, Pascale Arbillot, Célia Pilastre, Romain Francisco, Johanne Toledano, Vincent Darmuzey, Jean-Gabriel Nordmann **Fotografia:** Eric Dumont **Distribuidora:** Alfa Pictures **Estrena a Espanya:** 27/11/2020

Apta per a tots els públics

Doblada en català / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

La Vali i la Mina són dues germanes completament oposades, distanciades pels avatars de la vida. Una és cantant, somiadora i emotiva. L'altra és terapeuta, distant i racional. El seu pare acaba trobant l'oportunitat perfecta per reunir-les durant un cap de setmana i intentar reconciliar-les: la Vali té una audició a París i és la Mina qui haurà de portar-la allà, malgrat el seu rebuig per la passió de la seva germana. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Orson Welles es va afartar d'interpretar papers secundaris en pel·lícules alienes que ni li anaven ni li venien -sempre injectant una personalitat irresistible- per poder sufragar les seves pròpies pel·lícules en la segona i atzarosa part de la seva filmografia com a cineasta. Sempre penso en ell quan veig que algú es dirigeix a si mateix. Penso en les actrius i els actors que es llancen a dirigir i es reserven un paper important. I penso en **Cassavetes** i en **Eastwood** i en **Woody Allen**. Bé, en Allen hi penso sempre. I en **Iré donde tu vayas** he pensat també, és clar, en **Agnès Jaoui** i en les seves pel·lícules sobre com les persones ens sobrevivim a nosaltres mateixes.

És curiosa aquesta nova pel·lícula de **Géraldine Nakache**, la primera que dirigeix en solitari. En les seves dues anteriors ja n'era la protagonista i ja tenia al seu costat **Leïla Bekhti**, i en *Todo lo que brilla* ja donaven vida a dues germanes. **Nakache** -germana, per cert, d'**Olivier Nakache**- injecta a les seves pel·lícules una aura seductora de continuïtat narrativa ni que sigui intangible però sens dubte rellevant. S'adreça a si mateixa amb una espurna d'egocentrisme que encara que no reverteix gravetat sí que és més que evident. El resultat és **una comèdia situacional de digestió agradable sobre relacions fraternals sacsejades per suspicàcies i silencis**. Té alguns escarafalls de més, inherents em temo a la personalitat d'un determinat tipus de comèdia francesa moderna. Però aconsegueix instants de veritat, pinzellades d'emoció.

Toni Vall – 20minutos.es/cinemanía/